

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 329/2023
06.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Невенке Важић, Гордане Којић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића и Александра Тодоровића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 460/22 од 26.10.2022. године, у седници већа одржаној 06.04.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Драгана Тодоровића и Александра Тодоровића, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Вишег суда у Зрењанину К 73/20 од 11.04.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 460/22 од 26.10.2022. године у односу на окривљеног АА, у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што Врховни касациони суд кривично-правне радње окривљеног АА описане у изреци првостепене пресуде, под тачком 1, 2 и 3 правно квалификује као продужено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика за које га применом одредаба члана 4, 42, 45, 54, 56, 57. и 246. став 5. Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 09.10.2019. године до 06.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К 73/20 од 11.04.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, описаног под тачком 1. и 2. изреке пресуде, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 10 (десет) месеци и због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, описано под тачком 3. изреке пресуде, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 09.10.2019. године до 06.11.2019.

године, а окривљени ББ је оглашен кривим због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом од окривљеног АА и ББ су применом члана 246. став 7. Кривичног законика одузети предмети наведени у изреци пресуде, а на основу потврда о одузетим предметима МУП РС ПУ Кикинда од 29.03.2019. године и од 09.10.2019. године, који ће након правноснажности пресуде бити уништени.

Окривљени су обавезани на плаћање судског паушала у износу од по 5.000,00 динара на рачун Вишег суда у Зрењанину, као и да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 51.933,86 динара, а окривљени АА и у износу од 62.140,00 динара на рачун ВЈТ у Зрењанину, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 460/22 од 26.10.2022. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА преиначена је првостепена пресуда па је окривљени АА оглашен кривим због продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика за које му је применом одредбе члана 246. став 5. Кривичног законика утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика за које му је утврђена новчана казна у износу од 50.000,00 динара па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 09.10.2019. године до 06.11.2019. године и новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 (три) месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће суд, ако окривљени наведену новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док су жалба ВЈТ у Зрењанину и жалба браниоца окривљеног АА у преосталом делу, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 460/22 од 26.10.2022. године захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног АА, адвокати Драган Тодоровић и Александар Тодоровић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијану пресуду преиначи и у односу на кривично дело из члана 246а став 1. Кривичног законика према окривљеном АА одбије оптужбу или да истог применом члана 423. став 1. ЗКП ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета

и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, је основан.

Браниоци окривљеног АА у поднетом захтеву указују да је у погледу кривично-правних радњи које су предмет оптужбе погрешно примењен закон, када су исте правно квалификоване као продужено кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика. У прилог свом ставу браниоци наводе да се у конкретном случају ради о привидном иделном стицају где долази до консумпције лакшег кривичног дела, обзиром да је биће кривичног дела из члана 246а став 1. Кривичног законика, у свему обухваћено бићем продуженог кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика.

На описани начин, иако означавају повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног наводима захтева указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика прописано је да дело чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Одредбом члана 246а став 1. Кривичног законика, прописано је да ово дело чини онај ко неовлашћено држи у мањој количини за сопствену употребу супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Одредбом члана 60. став 1. Кривичног законика, прописано је да ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за која му се истовремено суди, суд ће претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за сва та дела изрећи јединствену казну.

Из списка предмета произлази да је прецизираним оптужним актом ВЈТ у Зрењанину Ктo 52/20 од 07.08.2020. године, окривљеном АА стављено на терет извршење два кривична дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (тачка 1. и 2.) и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика (тачка 3.).

Суд је, налазећи да се у радњама окривљеног описаним под тачкама 1. и 2. изреке пресуде, стичу сва законска обележја једног продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, правноснажном пресудом окривљеног огласио кривим због два кривична дела - из члана 246. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и из члана 246а став 1. Кривичног законика.

У вези са тим, Врховни касациони суд налази да се основано захтевом за заштиту законитости указује да се у конкретном случају ради о привидном идеалном

стицају предметних кривичних дела. По оцени овог суда у овом случају би изузетно требало применити правни институт инклузије као облика привидног стицаја, који постоји када једно кривично дело остварује своја обележја кроз неко друго - теже кривично дело, с тим што је лакше кривично дело готово багателно, малог значаја у односу на теже дело, али је ипак кривично дело одређено у закону.

У конкретном случају, околности случаја су такве да је окривљени радњу кривичног дела из члана 246а став 1. Кривичног законика извршио истовремено са једном од радњи продуженог кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика, која је описана под тачком 2. изреке првостепене пресуде. Окривљени, осим радње описане у тачки 2, је неовлашћено ради сопствене употребе држао мању количину опојне дроге и то аналгетичко средство – метадон у бочици од 10 мл која је била делимично напуњена, па је формално правно очигледно да су остварена законска обележја и кривичног дела из члана 246а став 1. кривичног законика. Међутим, посматрајући кривично-правни догађај у целини, истоврсност и блиску повезаност радњи извршења два кривична дела, може се закључити, да у конкретном случају примена само једног законског прописа једино има смисла, јер се радња кривичног дела из члана 246а став 1. Кривичног законика показује као мање значајна и споредна, у односу на радњу продуженог кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да се основано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је у погледу кривично правних радњи које су предмет оптужбе примењен закон који се не може применити.

Врховни касациони суд је, применом одредаба члана 4, 42, 45, 56, 57, 246. став 5. и 54. Кривичног законика окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 2 године, при чему је узео у обзир тежину извршеног кривичног дела и све околности из члана 54. Кривичног законика, које су правилно утврђене у редовном поступку, а која казна је по оцени овог суда сразмерна степену кривице окривљеног АА и истом ће се у свему постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 42. Кривичног законика у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4. Кривичног законика, како са становишта индивидуалне, тако и генералне превенције.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа – судија
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић